

LBRIS
Petronela Rotar

We know
books

Totul e în regulă în mine și în lume

3
TREI

Cuprins

ÎN LOC DE CUVÎNT-ÎNAINTE	9
REGRETUL VIEȚII MELE	17
<i>A BEAUTIFUL MIND</i>	20
Scindarea dintre minte și emoție	22
Mă disociez, deci exist (adică supraviețuiesc)	31
Ca și cum nu aș fi fost acolo	32
De la disociere la a simți — de la supraviețuire la viețuire	43
Insomniile	46
Tremur ca Varga. Petronela Varga	54
Fac pe mine de frică	63
Revenirea la starea de bine	67
Recuperarea memoriei	74
LIPSA IUBIRII ȘI RĂSPUNSURILE TRAUMATICE	84
Minciuna	87
Manipularea	89
Compulsiile	92
Controlul și rigiditatea	94
<i>Overthinking</i> -ul — scenaristul din mintea noastră ...	96
Succesul	99
Sindromul impostorului. Perfecționismul	103

<i>Fawning</i> — linguşirea	108
Dorul de moarte	110
Ține-te de iubire	113
DEPENDENȚE	119
Sîntem mai dependenți unii de alții decît ne place să credem	119
Cum ne reparăm	123
Codependența	131
Hiperindependența	136
FEMININ, MASCULIN	145
Cînd feminitatea nu e opțiune, deși m-am născut femeie	145
<i>Daddy issues</i>	149
Atașament dezorganizat	150
Mama din mine	158
Să ai o mamă	161
PIERDERI ȘI DOLII	171
Douăzeci și unu de ani	171
O psihodramă a morții	174
Cînd a plecat mama-mare	176
Istoriile care se repetă — sindromul de aniversare	179
Poem la moartea tatălui	181
Bărbatului nesăbuit	184

LADA DE ZESTRE	185
Copilul din oglindă — cînd tații nu-și trăiesc durerea	185
Ce legătură e între bunicul și problemele mele cu banii	199
SEMNE DE MINTE	209
Totul e în regulă în mine și în lume	209
Fericiri	210
<i>Yes, life is good</i>	212
În care ajung practic în paradis, iar	215
<i>You did good, kiddo</i>	216
ÎNTRUPARE	220
Case	220
Corpul	221
Frumusețea	224
Grija de sine	227
SCRISOARE CĂTRE SINELE MEU TÎNĂR	231
ÎN LOC DE EPILOG	235

ÎN LOC DE CUVÎNT-ÎNAINTE

Stăpîne, ai mai văzut un dezastru atît de frumos?

(N. Kazantzakis)

Un vînt puternic mișcă hamacul meu vechi, cumpărat înainte de pandemie — un hamac galben și verde, care se strînge într-un buzunar mic, făcut din același material din care se fac și aripile kite-urilor sau parapantelor — și pe care îl port cu mine în mașină peste tot unde mă duc, ca să îl agăț oriunde găsesc un loc potrivit și să mă legăn. Acum l-am atîrnat de grinda albă a micii căsuțe de piatră grecești unde m-am aciuat o vreme să dorm, să înot, să mă odihnesc și să scriu. Am zîmbit pe jumătate amar cînd am aflat că legănatul care îmi place mie atît de mult e un mecanism de alinare foarte eficient și nu doar atît, e și extrem de necesar unei dezvoltări normale în perioada copilăriei mici. Nu știu dacă pe mine m-au legănat cînd eram mică; tind să cred că nu. Pe vremea aceea, copiii nu se țineau mult în brațe, „să nu se învețe“. Însă știu că mă legănam și cîntam de mama focului în leagănul cu șipci de lemn vopsite verde făcut de tata în curtea noastră. Și că mă legăn și azi, de cîte ori prind ocazia — de

asta am un hamac în portbagaj tot timpul. Corpul știe ce îi e necesar dacă îi urmez intuiția. Corpul meu tânăr, de fetiță mică și abuzată știa ce are nevoie, de alinare, de legănare, de ritm, de muzică, iar dacă din altă parte nu primeam, îmi dădeam singură. E povestea mea și a atîtor copii care și-au dat singuri, așa cum au putut, ce ar fi avut nevoie să primească din altă parte.

Așadar mă aflu aici, în Grecia peninsulară, pe malul mării, și scriu la a opta mea carte, la cinci ani distanță de ultima dată cînd mi-am luat niște momente de solitudine pentru a scrie, tot pe malul unei mări, la Balcic, *Ajută-mă să nu dispar*, poate preferata mea dintre cărțile pe care le-am scris, dar care a avut ghinionul să se nască la început de pandemie și să nu ajungă la performanța suratelor ei. Au trecut doar cinci ani, însă eu sînt alta; e aproape șocant și pentru mine cîte lucruri s-au schimbat în mine și în jurul meu.

I-am spus.

Sînt alta.

N-are nici un rost să-mi faci portretul.

Sînt mereu alta. (Svetlana Cîrstean)

Sînt singură și îmi savurez solitudinea; zilele trecute mi-am dat seama că mă aflu în exact același loc (cincișase kilometri distanță) în care am venit pentru prima oară în viața mea, în urmă cu exact douăzeci de ani, într-o vacanță de una singură, trimisă de terapeuta mea de atunci. Deși aveam douăzeci și șapte de ani, emoțional eram în nenumărate feluri teribil de necoaptă. M-am

denumit într-una dintre cărțile mele „personalitate dependentă”: eram dependentă de alte prezențe, tot așa cum copiii sînt dependenți de alte prezențe. Azi zîmbesc și știu că orice sintagmă ce conține „dependent” în descriere vorbește de fapt de o tulburare de atașament: dacă nu ne-am scaldat în siguranță în dependența sănătoasă a copilăriei, părți din noi nu au ocazia să se maturizeze sănătos și rămîn blocate la vârste mici, la care dependența e starea firească.

Pe vremea aceea nu suportam deloc să fiu singură, mă speria cumplit să fac lucruri de una singură, să dorm singură, încă mă temeam de întuneric și de case goale de alte suflete, exact ca un copil mic. Deși aveam eu însămi copii mici, chiar eram în multe feluri un copil mic, care nu avusese șansa să se maturizeze sănătos. Să vin numai cu mine într-o vacanță în Grecia, la cît de speriată, anxioasă și imatură eram, azi îmi pare un act de curaj nemaipomenit. (Ce copil de nici zece ani pleacă singur în lume?) Și un act autovindecător extraordinar, care mi-a permis ulterior libertatea de a alege să plec în multe locuri sau să fac multe lucruri care îmi păreau interzise, de acolo de unde mă uitam eu la lume, prin mica mea fereastră murdară de percepțiile căpătate în urma atîtor abuzuri și traume, de unde totul părea extrem de periculos. Și pe bună dreptate.

Aleg adesea în mod conștient (așa cum vei citi în această carte, mai departe) să privesc înapoi. Însă dintr-un motiv diferit de cel pentru care o făceam altădată, adică să găsesc explicații sau justificări pentru cît de „stricată” sînt, să blamez, să caut vini sau să revendic lucruri care

ar fi fost de drept ale mele, dar pe care nu le-am primit niciodată. Acum mă uit înapoi ca să văd cât am mers. Mă uit înapoi ca să celebrez și să onorez drumul meu, progresele mele, felul în care am reușit să depășesc bolovani și stînci mai mari sau mai mici pe care le-am găsit în cale. Dacă m-aș uita doar înainte, la cât mai am de parcurs, ar fi foarte descurajant și mereu m-aș simți insuficientă. Insuficient de vindecată, insuficient de fericită, insuficient de pregătită, insuficient de suficientă. Să privesc înapoi, la variantele mele mai tinere, mă ajută să dezvolt multă compasiune și drag de ele, de mine și de oameni în general. Mă întîlnesc adesea cu diverse versiuni ale variantelor mele mai tinere în persoanele clienților mei; dacă aș privi doar la cât mai am de lucru, aș putea fi supărată pe aceste variante ale mele mai tinere și critică cu ele, așa cum obișnuiam să fiu, că nu se descurcă mai bine, că nu sînt mai rapide, mai eficiente, iar asta s-ar reflecta automat în modul în care mi-aș trata clienții care îmi amintesc de ele, care le oglindesc.

Să mă văd aici, legănîndu-mă în vechiul meu hamac galben-verde, scriind cuvintele astea pentru începutul unei noi cărți la care scriu deja de ani buni, dar avînd-o în minte pe femeiușca de douăzeci și șapte de ani (sînt suma tuturor vîrstelor mele, o *poupée russe* tragică, scriam cu inima zdrențe în prima mea carte), e unul dintre cele mai frumoase momente din viața mea.

Port pe umărul stîng gol tatuajul pe care mi l-am făcut acum un an, un *kintsugi* reinterpretat de mine, cu cerneală roșie ca sîngele, semn că și ființele sparte, zdrobite, se pot reîntregi, exact ca porțelanurile, și că urmele

rănilor, cicatricile, nu sînt de ascuns, nu sînt rușinoase, ci sînt semnele lăsate de vindecare, semne de izbîndă. Nu am ales eu să fiu rănită (deși uneori așa ar fi putut părea), dar eu am ales să mă vindec.

Vin de atît de departe, dintr-o negură atît de deasă, dintr-un loc atît de cumplit și de rece, încît e aproape un miracol că am ajuns aici, la lumină și căldură, și că am reușit să mă recompun. E aproape un miracol. Și niciodată, în anii aceia de negură și frig interior, nu aș fi crezut că voi ajunge în punctul ăsta în care să mă pot conține pe mine, cu toate ale mele, în compasiune și în iubire. Nu am știut, atunci cînd am lipit cu înverșunare, sute de ore după sute de ore, cu lacrimi și sudoare, cu sînge nevăzut, cu durere și groază, bucată de mine cu bucată de mine, că asta fac și că aici voi ajunge. Am lipit în orb, fără încetare. M-am încăpățînat, deși nu vedeam vasul întreg, să continui să asamblez.

Într-o zi, am înțeles că oricît de mult aș munci, nu voi mai fi niciodată vasul care aș fi putut fi dacă nu aș fi fost zdrobită de atîtea ori. Că în procesul ăsta de spargere, așchii fine au dispărut complet, s-au emaciat, iar găurile acelea nu vor mai putea fi niciodată umplute. Într-o zi, am priceput din interior, nu din minte, că trebuie să dau drumul speranței la un altfel de trecut decît exact acela pe care l-am trăit și să îmbrățișez vasul nou, imperfect, lipit peste tot, cu toate spărturile la vedere, care am devenit, și să-i văd frumusețea și valoarea. Nu, oricît aș munci, nu voi mai putea reface vasul inițial, însă uite ce obiect prețios cu cicatrici prețioase, la vedere, am devenit. Și, în final, am primit totuși un trecut mai bun: un trecut

în care înțeleg că nu a fost și nu e nimic în neregulă cu mine, în care nu mă mai simt vinovată și rușinată pentru cine am fost, în care nu mă mai blamez, este cu siguranță un trecut mult mai bun.

Mă simt o ființă întreagă; nu în felul în care aș fi fost dacă nu m-aș fi zdrobit niciodată, ci în felul acelor porțelanuri lipite cu fir de aur, ale căror cioburi sînt vizibile, care mai au mici găuri pe ici, pe colo, dar care au devenit și mai prețioase tocmai datorită faptului că au fost lipite cu fir de aur și cu spărturile la vedere. *There is a crack in everything, that's how the light gets in* — e o fisură în toate. Așa intră lumina, scria Cohen.

*poate că inima mi s-a spart în nenumărate bucăți
și ele toate, independente, fac fiecare altceva, iubesc
fiecare altceva și pe altcineva și nu le mai
pot reconcilia și nu le mai pot aduna și nu le mai
pot lipi
niciodată*

*poate că e vina aceluia ceva letal
poate că ar trebui să îmi repudiez zîmbetul și privirea
care paralizează ca un venin, văduva neagră, văduva
neagră*

*să îmi mutilez sîinii, coapsele, sexul, gleznela, picioarele,
umerii, brațele*

*să îmiucid geamătul, umorile, moliciunea dermei
(pielea ta e ca o apă cînd o ating)*

să fug, să fug

*nimeni nu e fundamental rău, nimeni nu e fundamental
bun*

și nimeni nu e fundamental de încredere

*toți oamenii cîndva, cînd nu te vor înțelege, te
vor blestema și urî
te urăsc, te urăsc, să te bată Dumnezeu
eu ce fac acum?
eu ce fac?
acum*

...scriam eu, în prima mea carte.

Să fii cine ești, cu tot ce ți s-a întîmplat, e tot ce poți face mai bun cu ce ai și nu e deloc puțin lucru; desigur că ar fi fost preferabil să nu fie nevoie să faci toată munca asta de reîntregire, dar dacă tot ai făcut-o, pune vasul ăla mai în lumină, că e soarele aproape de zenit și aurește totul.

Și despre lumina asta care a intrat printre crăpături și despre vase ca astea e cartea mea. Am pus în ea toată știința mea, toate căutările și înțelegerile mele din ultimii ani — mulți de studiu și mai puțini, dar foarte intenși, de practică terapeutică (am lucrat cu aproape o mie de oameni în taberele și atelierile mele) —, dar și munca mea cu mine din tot acest timp. Nu pretind că înțelegerile mele sînt cele adevărate sau că ce a funcționat pentru mine și oamenii cu care am lucrat eu poate funcționa și pentru tine. Nu sînt un guru și, te rog, oricine ai fi, cititorule, ia sub beneficiu de inventar tot ce vei găsi în cartea asta. Îndoiește-te, verifică în tine, în interiorul tău, dacă ți se potrivește ce citești. E în regulă dacă nu. Peste ani, toate astea ar putea suna oricum altfel, datorită modului în care înțelegem, studiem, descoperim lucrul cu psihicul uman — iar eu știu că pot greși acum sau avea înțelegeri

parțiale, însă mai știi și că, așa cum sînt, înțelegerile mele pot ajuta pe cineva, poate chiar pe tine, să nu se mai simtă singur, defect, de nereparat. Sper ca la finalul acestei cărți să intre lumina despre care vorbește Cohen prin crăpăturile ființei tale și să simți că nu e nimic fundamental în neregulă cu tine sau cu lumea, așa cum zice titlul acestei cărți. Am scris cu multă iubire și multă compasiune cartea asta: în primul rînd pentru mine, apoi pentru fiecare om care o va citi, pentru istoricul lui personal, mai mult sau mai puțin traumatic, pentru greul pe care îl duce în spate, pentru adaptările și strategiile la care a fost nevoit să recurgă pentru a supraviețui. Și cu multă încredere în viață și în capacitatea noastră umană de a ne regenera, de fi bine, de a continua să creștem.

Dacă pe parcursul lecturii vei simți tristețe, durere, furie, lasă-le să fie, nu te speria de ele. Sper să simți, precum într-o ilustrație pe care am primit-o în dar de la o clientă, că sînt acolo, în spatele tău, vorbindu-ți blînd, cu mîinile sprijinindu-ți umerii, oferindu-ți spațiul de siguranță și conținere pentru a lăsa să iasă la lumină orice are nevoie să iasă. Îți mulțumesc.

REGRETUL VIETII MELE

De departe cel mai mare regret al vieții mele este că nu am putut să fiu un părinte mai conectat la mine și la copiii mei. Disociată fiind ca să pot supraviețui, nu am putut să simt cu adevărat durerea lor în prea multe circumstanțe. Uneori, am flashbackuri cu lucrurile pe care fiicele mele mi le-au zis sau pe care le-au făcut și mă cutremur de cât de inadecvat am răspuns, de cât de puțin le-am simțit și le-am înțeles. Oamenii răniți vor răni alți oameni, părinții răniți și aflați în modul supraviețuire nu vor putea să își simtă copiii și să le ofere ce ar avea cea mai mare nevoie: siguranța reală care vine din conexiune reală. Sintonizarea. Am ratat de multe ori să fac asta: să le ofer acea siguranță. Azi, când pot simți cu adevărat durerea aceea a lor, încă plîng pentru ele că nu au avut mama la care ar fi avut dreptul din naștere, plîng pentru mine că nu am avut șansa să ajung mama aceea mai devreme, plîng pentru că azi le simt durerea și nu mă mai pot întoarce să fiu spațiul sigur de care ar fi avut nevoie, dar plîng și de bucurie și recunoștință că azi pot să fiu mama de care au nevoie, că nu am rămas la

fel de deconectată, că aș fi putut să trăiesc toată viața așa și să nu schimb niciodată lucrurile spre bine. Dar am făcut-o. Pentru mine nu a fost târziu nici la aproape patruzeci de ani, când am primit o mamă mai bună. Cu siguranță nici pentru fetele mele nu e prea târziu că au primit-o când am putut eu să mă mai vindec și să le-o ofer. Însă voi trăi toată viața cu durerea asta, cu regretul ăsta potolit, înțeles, acceptat, că nu am avut de unde să le dau o mamă mai conectată și mai prezentă. Nu mă mai judec pentru asta, la ce ar folosi? Știu că am făcut ce am putut mai bine și că am reușit din puțin să fac mai mult și apoi și mai mult, pînă am ajuns aici. Și mai știu că nu mă voi opri și nu mă voi mulțumi cu atît niciodată. Dar mă doare, e o durere care va fi mereu acolo, cu mine, toată viața mea.

Cartea asta e dedicată lor — știu că nu îmi mai poartă pică, că și-au trăit furia și poate încă își trăiesc durerea pentru ce nu au avut, dar ar fi trebuit să primească de la mine. Le-am vorbit și le vorbesc mereu despre asta, stau la primire pentru orice vine spre mine, e treaba mea de mamă să primesc și să accept. Cartea asta le e dedicată lor și tuturor copiilor — chiar și mie copilă — care au avut părinți traumatizați, disociați, blocați în supraviețuire, care nu au putut mai mult și care i-au rănit fără să știe, fără să poată atunci să facă mai mult. Sper să contribuie puțin și la vindecarea lor.

Fetelor mele le mulțumesc pentru că fără existența lor, fără dragostea mea pentru ele, fără dorința mea de a repara iar și iar podurile dintre noi, azi aș fi fost încă o epavă. Fiindcă mereu am știut că merită o mamă mai bună decît am putut fi eu și asta m-a împins mereu de

la spate, chiar și când simțeam că mă scufund, asta m-a făcut să mă străduiesc să le-o dau. Și o să mă străduiesc toată viața. E promisiunea pe care mi-o fac mie și pe care le-o fac lor.

A BEAUTIFUL MIND

Am o minte frumoasă, supraetajată, decomandată, posibilitate parcare, amenajată de un designer tare iscusit în astfel de chestiuni interioare: trauma. Lucru știut, nimic nu te aranjează mai bine pe dinăuntru decât o traumă bună, de (a)casă. Nici chiar acest umor și această autoironie nu ar fi fost posibile fără ea.

Am trăit refugiată în mintea asta, cu destul de multă mândrie și cerbicie cea mai mare parte a vieții mele. Mi-a fost singura casă, singurul adăpost, dar și celulă și spațiu de tortură. O închisoare dichisită cu teorii, cărți — ce mai, biblioteci întregi! —, studii poate părea primitoare, un loc bun în care să îți duci existența. Poți pune mâna oricând pe o carte, să mai înțelegi ceva, să mai aprofundezi ceva, să mai conștientizezi ceva, iar bibliotecile sînt așa de cool, poți petrece timp infinit așa, mai ales dacă pui și o plantă-două înăuntru, nici nu îți dai seama că nu ai mai văzut lumina zilei de douăzeci, treizeci de ani. Apoi te trezești într-o dimineață, te uiți în jur și vezi doar pagini îndoite și praf, totul te doare cam la fel, vrei să ieși

să vezi soarele, însă te temi prea tare, trebuie să începi de undeva dacă nu vrei să rămâi prizonier acolo, dar nu prea știi de unde, parcă aveai și un corp, teoretic încă îl ai, practic e amortit de când îți amintești de tine, ce o mai face și ăla, cât poate sta așa, congelat, criogenat, uau, cri-o-ge-nat!, poate de aia îți e și frig tot timpul, nu o fi prea târziu să începi să te dezgheți? Dumnezeule, de unde începi când tot ce știi, toate cărțile și teoriile înghițite cu toptanul nu îți folosesc aproape la nimic, iar culcușul tău cald se dovedește a fi ditai închisoarea?

Trebuie că eram foarte mică, pe undeva prin perioada preverbală unde încep toate nenorocirile noastre, când am înțeles că trupul meu e un spațiu periculos pentru mine. Un loc teribil în care emoții îngrozitoare trăiau precum niște monștri cu tentacule infinite, care mă prindeau și nu îmi mai dădeau drumul, și absolut nimeni nu venea să mă salveze, să mă ajute, să mă elibereze. Într-o scrisoare a tatălui meu către mama, pe vremea când era plecat din țară să lucreze pentru un an în Irak, tata îi scrie că îi e teamă de reacția mea când îl voi vedea, fiindcă nu voi putea face față emoțiilor. La șapte ani, gestionarea emoțiilor mele devenise o problemă cu iz patologic pentru ai mei, pentru care mă duceau adesea la medici, iar mai apoi chiar și la psihiatru, să fiu reparată. Niciodată nu le-a trecut prin cap că problema nu era la mine, că nu eram eu în vreun fel greșită din naștere, ci pur și simplu tot ce mi se întâmpla era un simptom al lipsei cronice de siguranță și de iubire (așa cum aș fi avut nevoie să simt) în care creșteam. Al lipsei cronice a unei conexiuni sigure, alinătoare, a unui sistem nervos reglat care să mă ajute la rîndu-mi să

mă reglez. Nu mi-a rămas nimic altceva de făcut decît să fug din corp, să încerc să mă deconectez de acele senzații înfiorătoare, să-mi construiesc o frumoasă lume interioară în mintea mea, unde să îmi petrec o mare parte din restul vieții. Dar chiar și asta a fost periculos — pe tata îl enerva îngrozitor să vadă că nu sînt prezentă, că sînt adîncită în cărți sau în visare, deconectată de realitate, iar uneori asta îmi aducea și mai multă bătaie. La ce te ajută însă deconectarea de corp e să nu mai simți cu adevărat nici măcar bătaia — durerea e difuză, estompată, corpul e amortit, înduri fără să plîngi, cu dîrzenie, ca un adevărat soldat care se pregătește de marea luptă. Fiindcă totul devine, totul este o mare luptă: cu tine, fiindcă ești greșit, e ceva profund în neregulă cu tine, deja lucrurile astea sînt clare de-acum și în mod conștient, ți se spune adesea, o știi și tu îndestulător, dar e ceva profund în neregulă și cu lumea, care te rănește încontinuu, în care nu îți poți găsi niciun loc în care să te simți adecvată, în siguranță, normală. Așa că te întorci iar și iar în cap, îl tot mobilezi, îl suprapopulezi cu credințe, teorii, conștientizări, studii, texte, filosofie, religie, psihologie, literatură, definiții, diagnostice, sindroame, tulburări, tratamente, prospecte, indicații și contraindicații, efecte adverse, în speranța că pînă la urmă ceva-ceva din toate astea va funcționa și la un moment dat te vei simți normală. Și bine.

Scindarea dintre minte și emoție

Scindarea dintre minte și corp, dintre gînduri și emoții, poate apărea foarte devreme în copilărie, nu doar

atunci cînd ceea ce simțim pare foarte periculos fiindcă sîntem lăsați singuri cu emoțiile noastre, ci și atunci cînd nu sîntem lăsați să simțim ce avem de simțit. Cînd nu ni se permite. Cînd mama ne spune, dacă ne doare ceva: nu ai nimic (într-una dintre cărțile lui Safran Foer, copiii sunt învățați să spună, cînd se lovesc și îi doare, chiar dacă e vorba de un accident grav: „e amuzant, e amuzant“) sau, mai rău, cînd sîntem bătuți fiindcă plîngem, fiindu-ne anulat dreptul de a simți ceea ce pe nedrept numim emoții negative. Am o amintire foarte vie de la o vîrstă de la care nu prea ai amintiri de obicei, doi ani probabil, ai mei construiau casa în care am locuit toată copilăria și adolescența mea, iar balustrada scării interioare nu era gata. Fiind foarte mică și lăsată singură prin acel șantier, m-am împiedicat pe scări și am căzut, m-am rostogolit de-a berbeleacul pe ciment de la etaj pînă jos și mi-am spart capul. Am o urmă în cap, sub păr, și acum. După ce m-a ridicat de pe jos și m-a văzut plină de sînge, tata m-a bătut zdravăn ca să nu mai plîng, era vina mea tot ce se întîmplase, așa că bătaia era și pedeapsă, și prevenție, îmi aplica o corecție care să mă învețe să nu mai fac așa ceva niciodată. Eram probabil și foarte speriată, pe lîngă durerea fizică pe care o simțeam, tata era totuși un bărbat foarte musculos, de treizeci și ceva de ani, și eu un copil de doi, iar bătaia aia mi-a arătat de la o vîrstă foarte fragedă că nu am dreptul să simt emoțiile astea nici măcar în astfel de circumstanțe, că ele sunt inacceptabile și atrag nu doar mînia părinților, ci și mai multă durere — bătaia. Abia cînd am învățat psihologia copilului am înțeles că eram incapabilă, din punct